

for Manden i hans Grav. Det har nemlig nu vist sig, at han har haft et heldigt og, jeg turde maaske tilføje, et praktisk Syn paa Sagen, thi med den Side af Sagen, som angaar Udlaan gennem Laaneforeninger, er det gaaet godt, idet der, som det blev bemærket, intet Tab er lidt derved. Det er ved de direkte Udlaan til Anskaffelse af Fiskerifartøjer, Vanskelighederne er fremkommet og Tabene er lidt. Jeg kan fra et konservativt Standpunkt kun glæde mig over, at den Tanke, som efter det ærede Medlems egen Udtalelse er kommet frem fra konservativ Side, er slaaet saa godt an.

Naar jeg nu skal gøre nogle Bemærkninger om selve det foreliggende Lovforslag, vil jeg fra mit Standpunkt udtale, at jeg ønsker, at den Forsøgslovgivning, som det her drejer sig om — den er fra først af betegnet som en Forsøgslovgivning, og jeg opfatter den højtærede Landbrugsminister saaledes, at det ogsaa efter hans Mening fremdeles er en saadan —, foreløbig fortsættes i de tre nærmest kommende Finansaar. Men ligesom den ærede sidste Taler mener jeg, at der bør indføres Ændringer, ganske særlig til en mulig Afhjælpning af det Misforhold, der nu viser sig at være med Hensyn til Sikkerheden for Laanene. Det er ganske sikkert muligt at indføre en Ændring, hvorved Tab som de, der er lidt i den forløbne Tid, vil undgaaes i Fremtiden.

Men desuden er der enkelte andre Ændringer, jeg kunde ønske indført. Der staar i § 1, sidste Punktum i første Stykke: „Paa samme Maade kan Restbeløb af de ved Lovene Nr. 99 af 22. April 1904 og Nr. 102 af 30. April 1909 til Raadighed stillede Summer anvendes.“ Det vil altsaa sige, at hvad der ikke er benyttet af de i Henhold til de tidligere Love givne Bevillinger, fremdeles kan staa til Raadighed for Administrationen til Udlaan. Jeg skal oplyse, at efter de Kilder, der har staaet til min Raadighed, udgør Bevillingerne i Henhold til de foregaaende Love og til den Bevilling paa 100,000 Kr., som den højtærede Landbrugsminister har omtalt blev indført paa Finansloven for 1908—09 til Udlaan i Fartøjer, hvormed der kunde drives Fiskeri paa Island, tilsammen 3,850,000 Kr. Saa vidt jeg ser af de Oplysninger, der har staaet til min Raadighed, er der udlaant 2,466,653 Kr. Der bliver altsaa til Rest 1,383,347 Kr., altsaa ca. 1 $\frac{1}{3}$ Million, og det er det, der tages Sigte paa i det Punktum, jeg her har oplæst. Under den Situation, som vi lever i, ganske særlig i finansiell Hen-

seende, mener jeg, at det dog er sin Sag fremdeles at lade Statskassen udrede det Beløb, som her er Tale om, paa 1 $\frac{1}{3}$ Mill. Kr. udover, hvad selve Lovforslaget betinger. Det er ikke rigtigt, og der bør derfor indføres en Ændring, hvorved det umuliggøres i alt Fald indtil videre. Tiderne er som sagt vanskelige, og der er neppe Anledning til at bibeholde Bestemmelsen, som den staar her. Endelig kan jeg ogsaa henvise til, hvad der skete i Fjor her paa Rigsdagen ved en Ændring af Loven om Udlaan til Husmandsbrug. Der har tidligere i Love denne Sag vedrørende været en lignende Bestemmelse som den, der her er Tale om, men den blev ophævet ved Loven i Fjor. Det er derfor ganske rimeligt, om den ligeledes blev ophævet her.

Yderligere kunde jeg ønske, at der blev indført en Ændring i § 2, andet Stykke, b. Det er en af de Ændringer, som blev indført ved sidste Behandling i Folketinget i forrige Samling, da man ikke naaede at blive færdig med Sagen. Den gaar ud paa, at de, der vil laane til Anskaffelse af Fiskefartøj, skal fremskaffe: „Attest fra den stedlige Fiskeriforenings Bestyrelse, hvor en saadan Forening findes, i modsat Fald fra to med hans Forhold nøje kendte Personer for, at han er en flittig, ædruelig og sparsommelig Mand, og at han efter det fyldte 16de Aar har drevet praktisk Saltvandsfiskeri i mindst 4 Aar, deraf til Stadighed i 2 Aar indenfor et Tidsrum af 10 Aar forud for Ansøgnings Indgivelse, saa at det maa antages, at han egner sig til at komme i Besiddelse af et saadant Fartøj.“ Naar Forslaget nu skal behandles, skulde det helst være saa fuldkomment som muligt. Derfor burde der indføres en Bestemmelse, hvorved der aabnes Adgang for Folk, der har drevet praktisk Sømandsskab, til at komme i Besiddelse af Laan, uden at de absolut skal godtgøre, at de har drevet Saltvandsfiskeri i 4 Aar, thi Sømandsskab er, naar der er Tale om at være Fører af eller Ejer og Bruger af et stort Fiskerifartøj, en saa betydelig Side ved Uddannelsen og de Kvalifikationer, den vedkommende bør have, at der sikkert er Anledning til at sætte 2 Aars praktisk Sømandsskab lig med de to første Aars Deltagelse i Udøvelsen af Saltvandsfiskeri. Jeg kunde tænke mig, at dette i enkelte Tilfælde kunde have Betydning for en eller anden, der muligvis under Farten paa Søen kunde ønske at omskifte denne Tilværelse med en mere rolig Tilværelse og derfor kunde ønske at begynde et mere selvstændigt Erhverv. Det